

Alla pratar politik

Anna Artén

Mayra och Manolo, mina vänner sedan 17 år, har flyttat till ett hus i semesterbyn Boca Ciega, nära Guanabo vid östra stränderna. Här finns bara 200 åretrunboende, resten av de små villorna är för semestrande kubaner.

Jag vaknar vid åttatiden den 19 februari och går ut till vardagsrummet och ropar "Buenos días". Mina vänner hyssjar åt mig, de sitter klistrade vid teven: det är Fidels brev som läses upp. Mayra gråter. "Jag vet att ingen är odödlig men vi är många som skulle vilja att han var det". Manolo är allvarlig. "Vi har ju väntat på det här. Fidel har föreberett folket på detta. Det är ett klokt och nödvändigt beslut".

Några timmar senare åker Mayra och jag till stan för att handla. Allt är precis som vanligt, lugnt. Lite rusning efter dagstidningarna med Fidels brev som har tryckts upp i extraupplagor. Redan på kvällen rapporteras om alla vansinniga spekulationer i utlandet om vad som ska hända. "Nu ska det äntligen bli demokrati, nu blir kubanerna äntligen fria från förtrycket". På sådant reagerar kubanerna på olika sätt. Sorg och oförstående: "Vad har vi gjort dom för att de skall behandla oss på det här sättet?" Ilska: "Vad i helvete håller dom på med? Lämna oss i fred. Vi är inga dumskallar!" Gapskratt: "Låt dom hålla på. Dom har aldrig fattat någonting av Kuba och oss kubaner!"

De följande dagarna hälsar jag på vänner. Åker mycket taxi. Alla pratar politik dessa dagar. Den 24 ska ju Nationalförsamlingen konstitueras och det nya "Consejo de Estado" väljas. Statsrådet består av 51 personer varav en president och sex vicepresidenter. Nationalförsamlingen utser ministerrådet som är Kubas regering. De flesta håller på Raúl Castro, medan andra hellre vill ha Carlos Lage som är bra mycket yngre. En bekant säger att ingen kandidat duger: "Raúl är för gammal, Alarcón är en arrogant rasist, Pepito en robot, Lage vet inget om vardagsekonomi". Det är gott om åsikter och de vädras överallt.

På söndagen är jag tillbaka i mitt gamla bostadskvarter från 1992 och äter lunch och dricker rom hos Rebecca och Pedro. Sonen Jimmy är nu en ung man på 25. Till föräldrarnas förtvivlan började han hänga i katolska kyrkan som tonåring. Det var ju de värsta krisåren och kyrkan drog sig inte för att locka med filmer, mat, glass, läsk och godis. "Ungdomssynder", skrattar Jimmy som sedan utbildade sig till lärare och gick med i ungdomskommunisterna. Nu arbetar han på Olof Palmeskolan.

Jag är imponerad av alla förbättringar de har gjort i sin lägenhet: slagit ut en vägg i köket, fått en stor bakgård med tvättmaskin, gungstolar och bananodling. Pedro hat gått i pension medan Rebecca vill fortsätta att arbeta till 58 år. De lever bra men klagar på de höga priserna på mat och kläder. Precis som alla de andra vännerna säger de att det måste bli en förbättring som kubanerna känner av i sitt vardagsliv.

Den 25e köper jag Granma för att kolla de som valts. Det

blev som de flesta trodde och hoppades, Raúl som president. Han har ju redan arbetat som president och blivit uppskattad för sin politik. Han har redan sett till att gamla hämmande bestämmelser och regler tagits bort och i sitt första inlägg på söndagen utlovade han mer reformer. Men resten av regeringen: bara gamla gardet. Både min och vännernas första reaktion var besvikelse, men sedan kom vi fram till att det är ett klokt val i dagsläget för att visa att den här revolutionen har kontinuitet, den fortsätter. Helt säkert finns en strategi för framtiden med en kraftig förnying.

Jag diskuterar länge med min vän sedan 1989, Rogelio, som sitter i CTC:s ledning (Fackliga Centralorganisationen). Han kommenterar studenternas kritik i det nu internationellt famösa videoklippen: "Det här är ingen ny kritik. Precis den här kritiken och mycket mer därtill kommer upp på vartenda möte i det här landet. Och möten är det gott om, som du vet! Jag hör det på varenda fackmöte jag är på. Det speciella med debatten på UCI är att Alarcón inte kunde svara konkret på ungdomarnas frågor. Hans svar var bara tom retorik för studenterna. Man måste prata på ett annat sätt med unga människor. Herregud, jag har ju tre söner, så jag vet. Alarcón gjorde bort sig och det förvånar mig att han sitter kvar på sin post."

Med Castro ute ur bilden kräver världen mänskliga rättigheter på Kuba